

Περί της Λησμονιάς

Αλί, Αλί και Τρισαλί,
ου ε και Αλίμονο μας
Τα μαθες τα μαντάτα βρε,
πάει το θυμικό μας.

Μόνος και Αλησμόνητος,
Ενάντια στην Λήθη,
Κακούργος και αξέχαστος,
ο Αλοίμονος νικήθει.

Λένε ανδρεία πολέμησε,
λένε πως από λάθη,
Λένε πως είχε όνομα,
Που τώρα πια εχάθει.

Μήτε συμπάθεια πλέον θα δει
Μήτε θα τον χωνεύουν
"Αλίμονο μας" προσφωνούν,
Καθώς θα τονε βλέπουν.

Μα εμείς όμως θα ξέρουμε,
Κανείς δεν θα ξεχάσει,
Τότε που ο Αλοίμονος,
Προστάτευσε την πλάση.

Το Νήμα της Ζωής

Δέσου κλωστούλα δέσου,
Τυλίξου στο αδράχτι,
Δουλειά πολύ έχω, μην αργείς,
Και πεσει το σκοτάδι.

Να γνέσω το μαλλάκι αυτό,
Να πλέξω την κλωστούλα,
Να φτιάξω το Εργόχειρο,
Όσο υπάρχει Αυγούλα.

Βιάσου αδράχτι και εγώ,
Ποτέ δεν θα σε αφήσω,
Το νήμα πλέκω της Ζωής,
Και δεν θα σταματήσω.

Κουλούριασε το νήμα σου,
Αν έχεις καλοσύνη,
Το βιός του κόσμου να κλωθώ
Η ζήση να πληθύνει.

Δέσου καλό μου, τάχυστα,
Πρέπει να σε υφάνω,
Το βράδυ έρχεται γοργά,
Και δεν θα το προφτάνω.

Ταλαιπώρια με γέμισες,
Με κέρασες φαρμάκι,
Να που το βράδυ έφτασε,
Ζυγώνει το σαράκι.

Και εγώ δεν πρόφτασα όλα αυτά,
Που θέλω να καμώσω,
Και ο θεριστής καμώνει, να!
Το αδράχτι να του δώσω...

Ο Νόστος

Καδένα έχω στο χέρι μου,
Πλεγμένη με μαράζι,
Το φυλαχτό της κρέμεται,
Πικρά το κάνω χάζι.

Μέσα του φέρει πρόσωπα,
Που χρόνια δεν ξανάδα,
Ανάμνηση είναι μακρινή,
Που καίει σαν μαινάδα.

Τα χέρια μου επλήγιασαν,
Και ρόζους φέρουν πλέον,
Απ' το καννάβινο σκοινί,
Απ' τα δίχτυα που πλέουν.

Στο δώμα μου караδωκούν,
Σεντούκια και περγαμηνές,
Γρόσια, στήλες και υφαντά,
Του κόσμου οι ομορφιές.

Οι φίλοι μου είναι τα πουλιά,
Μιλούνε χίλιες γλώσσες,
Δεκάδες έχουν χρώματα,
Μύρια τα ευλογητά τους.

Μα ένα μόνο χρώμα πια,
Μαραίνει την ψυχή μου,
Μια ευχή, χείλη σμιχτά,
Που καίει το κορμί μου.

“Να ρθείς ξανά στο σπίτι σου,
Και να χαρείς το βιός σου,
Κατάλευκο το υφαντό,
Που ανέμω 'γω εμπρός σου.”

Επιμέλεια

Σαν πρόβαλε ο άνθρωπος,
Χλωρός σε αυτόν τον τόπο,
Εθαύμασε τα γύρω του,
Μα δεν έδωσε κόπο.

Περίμενε θαρρείς,
Άλλοι θα τον φροντίσουν,
Σαν να τανε ο προεστός,
Που όλοι θα αγαπήσουν.

Μα μια δεν το χώνεψε,
Η Σπυδαστής το θέμα,
Τον άνθρωπο δεν θέλησε,
Να αφήσει από το βλέμμα.

Κι έτσι λοιπόν τον μάζεψε,
Και του κανε αγριάδες,
Να κάτσει εκεί να μορφωθεί,
Να αφήσει τους νταλκάδες.

Του έμαθε την θράκα,
Αλλά και το καλάθι,
Του έμαθε για την φάκα,
Και πώς να θρέψει στάχυ.

Ο άνθρωπος δεν ήθελε,
Της έκανε τα ζόρια,
Και τότε κείνη μούτρωσε,
Και μπήκε στα βαπόρια.

Και να και αυτός κατάλαβε,
Τι είχε για να χάσει,
Τα λογικά του έχασε,
Και γύρεψε την πλάση.

Και έκτοτε καμώθηκε
Την Σπυδαστη γυρεύει,
Την γνώση της να ξαναβρεί,
Σφιχτά να την μαζεύει.

Ίσως μια μέρα να την βρει,
Ίσως την συναντήσει,
Μα η Σπυδαστής την μάχη τους,
Έχει ήδη κερδίσει.

Γιατί αυλάκι έστρωσε,
Να την ακολουθήσει,
Και επιμελής ο άνθρωπος,
Διψάει για την βρύση.

Το Βραδύκαυστο Πυρ

Στην αρχή τα όπλα τους,
Ήτανε υποσχέσεις,
Για γρόσια και παράδες,
Για κύριους και κυράδες.

Μετά αρματώθηκαν με λόγια,
Που στους αγρούς τα σπείραν,
"Ο ταδε μας επρόδωσε",
"Οι δείνα μας τα πήραν."

Ύστερα ήρθαν κάγκελα,
Αλύγιστα και κρύα,
Που ανηλεώς καμώθηκαν,
Εμάς να μας κρατήσουν.

Και τέλος τα μαστίγια,
Στις πλάτες κροταλίζουν,
Τα άψυχα κορμάκια μας,
Να κινητοποιήσουν.

Μα δεν λογίσαν την φωτιά,
Βραδύκαυστη, υπ'ατμούσα,
Κάποιοι, λένε, την έβαλε,
Σε λέξεις μία μούσα.

Και η πυρκαγιά απλώθηκε,
Εν μια νυκτί σε όλους,
Και ο θυμός μας ένωσε,
Μας έθρεψε ο πόνος.

Και εκεί, μπροστά μας δα,
Ακούω το αλυχτό του,
Είναι ο Υπέρμαχος κει δα,
Είδα το πρόσωπό του.

Κλαμμένο, μα αλύγιστο,
Να καίει σαν την θράκα,
Σπασμένη είναι η φωνή,
Στα χέρια του η δάδα.

Χίλια μαστίγια γεύτηκε,
Σαΐτες και μαχαίρια,
Με κάθε χτύπημα βαρύ,
Αλλά έσφιγγε τα χέρια.

Και σαν κλοιός εγίνηκαν,
Απάνω στους δήμιους,
Και το λαρύγγι έσφιζαν,
Όσών ψάχνουν για αγρίους...

Τα μαντάτα

Ακούσατε Ακούσατε,
Και ας μην το συλλογάτε,
Κακά μαντάτα φέρω γω,
Και ας μην τα πεθυμάτε

Οι κόρες, λέει, μαγεύτηκαν,
Πάει, λεν', το μυαλό τους,
Ξαμολυθήκαν στα βουνά,
Και αφήκαν το προικιό τους.

Σπορά του ανέμου είπανε,
Βγήκε από Αυτής τα χείλη,
Της Αλαφροϊσκιωτης καλέ,
Του χωρισμού την φίλη.

Γλυκά γλυκά τις λόγισε,
Και τρυφερά σαν χάδι,
Χλωρός πως είναι ο αγρός,
Στην γειτονιά του Άδη.

Το μέλι αυτές εγεύτηκαν,
Και χάσαν το μυαλό τους,
Στον Κάτω Κόσμο πήγανε,
Να βρούν τον σύζυγό τους.

Πίσω τους άφηκανε γονιούς,
Μπαμπάδες με την ζώνη,
Γρίες που τσιγκλάνε φωτιές,
Να κρώζουν ντε και σώνει.

Λες κάτι οι κόρες να ΄ξεραν,
Που το χαμό αφήσαν,
Ή θε να ακούω τα λόγια αυτά,
Που τόσες ξεμυάλισαν;

Το Θνή

Το τέλος έρχεται λιτό,
Με ένα φιλί στο χέρι,
Και ακούγεται ένα αλυχτό,
Απ'το σκυλί του Θέρι,

"Κυρά μου σχώραμε αφενός,
Σε τρόπους αν στερούμαι,
Είναι απάνθρωπο το βιός,
Και δεν το συναιρούμαι.

Την πόρτα σου χτυπώ δυο-τρεις,
Δεν πρέπει παραπάνω
Ειν' το θαφκίο σου που καλεί,
Το πάτωμα κει χάμω.

Βιάσου καλή μου, σε καλώ,
Να πάμε στον βαρκάρη,
Έχει ο κόσμος κάτω εκεί,
Ολάνθιστο χορτάρι.

Βιάσου και μη λογιέσαι πια,
Τα αχροία παρακάλια,
Κλείσε τα μάτια ντε κυρά,
Και άσε τα τροπάρια.

Και εγώ ορκίζομαι απτά,
Πως θα 'μαι οδηγός σου,
Μήδε κακό, μήτε ματιά,
Θα αγγίξει το εμψυχό σου.

Τον γιό σου τον ξαπόστειλες,
Σαλπάρει στα καράβια,
Την κόρη σου την σπούδασες,
Να μάθει για πετράδια

Πατέρα και μητέρα για,
Μαζί μου ήρθαν ταξίδι,
Ακόμα και τον άντρα σου,
Που πήγε από λολίδι.

Στα χέρια μου τους κράτησα,
Στην διαδρομή καθόλη,
Και ας βόγγαγαν ωσάν και εσέ,
Απαίσιιοι διαβόλοι.

Πάνε κυρά μου να τους δείς,
Και την φωνή σου χάσε,
Πάνε για αγάπη να τους πείς,
Και τις χορδές σου σπάσε.

Άσε το Θνη τώρα γοργά,
Το έργο του να πιάσει,
Τον δόλιο τον Θέρι πια,
Να μην τονε κουράσει."

Ο Σπόρος

Νερό τρεχούμενο ζητώ,
Να λούσει το κορμί μου,
Κει που διαμένω και ζητώ,
Να αφήσω την πνοή μου.

Μάνα δεν γνώρισα ποτέ,
Μήτε έλαβα γω χάδι,
Ήλθα, απήλθα και έμαθα,
Πως είμαι γω αγκάθι.

Μα μόνος δεν διέμεινα,
Με βρήκε η νουνά μου,
Η μαία μου, η φίλη μου,
Με σήκωσε από χάμου.

Το πρόσωπο της όμορφο,
Παρόμοιο με ηλιαχτίδα,
Με έθρεψε, με μάζεψε,
Από την καταγιίδα.

Καλό ποτέ δεν μου 'καμε,
Μήτε κακό κανένα,
Μόνο νερό μου έρανε,
Σαν δεν είχα κανέναν.

Και το νερό με τάισε,
Με έκανε θρεφτάρι,
Πικρό και αν ήταν, το 'πια εγώ,
Σαν σιτευτό μοσχάρι.

Και στάθηκα στα πόδια μου,
Και αντίκρισα τον ήλιο,
Και η μαία ήτανε εκεί,
Θαρρώ έπινε τήλιο.

Τώρα που θε να μαραθώ,
Νερό ζητάω πάλι,
Μα η νουνά μου σώθηκε,
Μες του ποτού την ζάλη.

Φαίνεται πως θα ήξερε,
Τι μέλει εγώ γενέσθαι,
Και μ' άφησε στην μοίρα μου
Θελέστα και παθέστα.

Καρμοίρης και άμοιρος εγώ,
Να κλαίω μαύρο δάκρυ,
Την Μαία μου πως θέλω εδώ,
Και δεν θα βρω την άκρη.